

anser den endog for heldigere end det, der indholdes i det Forslag, som er indbragt af Medlemmer heri Thinget. Derimod ere de tre første Paragrafer ikke saa gode eller saa vidtgaaende, som jeg kunde ønske, men jeg vil haabe, at dette ikke er den høitærede Justitsministers sidste Ord. Jeg haaber, at man maaste kan vente sig noget Mere, og jeg skal i alt Fald ikke absolut fastholde de Bestemmelser, der findes i vort eget Lovforslag. Kunne vi finde en Mellemting, der baade nogenlunde betryggede det Offentlige imod uexaminerede Personers Lægevirksomhed, og tillige paa en ikke altfor utilbørlig Maade indskrænkede og indsnævrede Afgangen for uexaminerede Folk, vilde jeg være tilfreds, og jeg vil haabe, at det ved forenede Bestræbelser ogsaa engang maa kunne lykkes.

Masmusen: Jeg skal heller ikke opholde det høie Thing ret længe. Naar jeg hører til dem, som ønske en mere udvidet Frihed med Hensyn til Lægevirksomheden, saa er det ikke, fordi jeg paa nogen Maade nærer nogen Mistillid til vore Læger. Tværtimod! jeg har den største Tillid til og den største Agtelse for vore Læger, og jeg tror, at de gjøre sig den største Uleilighed og i enhver Henseende røgte deres Hverv samvittighedsfuldt. Jeg har den Tillid til vore Læger, at de gjøre deres Pligt til enhver Tid, om man end naturligvis har Exempler paa, at de mangen Gang have været uheldige med deres Kure. Men dette kan ikke udelukke fra, at man ogsaa har gjort Erfaringer i andre Retninger, det kan ikke udelukke fra, at man har Visshed for, at der er Personer, som ere i Besiddelse af saadanne Egenstaber og saadanne Kundstaber, at de ville være i Stand til at hjælpe deres lidende Medborgere i saadanne Sygdomstilfælde, hvor disse have været underkastede forskjellige Lægetilsyn og ere bleve opgivne af Lægerne. Jeg har tidligere fremført saadanne Exempler heri Thinget og skal derfor ikke gjentage dem. Der bliver talt saameget, navnlig fra Modstandernes Side, imod den frie Udvikling af Lægevirksomheden, og paastaet, at der, naar den blevet given fri, vilde opstaa uange store Ulykker og Farer for Samfundet i det Hele. Dette er en Sætning, som jeg ikke kan billige. Jeg tror ikke, at den er rigtig; jeg tror ikke, at der kan opstaa nogen Fare for Samfundet eller ste nogen Ulykke, fordi man giver nogen Frihed i denne Henseende. Det var jo en anden Sag, om det var en Lovangst, men det er jo ikke nogen Lovangst. Loven siger ikke til noget Menneske: Du skal gaa hen til de og de Personer og søge dem om Hjælp. Det siger Loven ikke; thi baade Loven og vi, som virke i den Retning, søge kun at faae en Lov, som giver Tillid til, at Folk maa søge Hjælp hos saadanne Folk, som de have Tillid til, og jeg gaar ud fra, at vi have Kjendsgjerninger for, at disse Folk i flere Tilfælde have hjulpet andre Personer. Jeg

figer derfor: jeg tror, at den Frygt, der kommer frem fra den anden Side for en mere fri Udvikling, er en utidig Frygt, som ikke kan have tilbørlig Gjæmmel. Som jeg før sagde, er der ingen Lov, thi Enhver har jo sin Frihed til at lade være at søge disse Folk. Det vilde efter min Formening være en meget større Lov, dersom man f. Ex. tænkte sig, at en Person havde lidt af en Sygdom i længere Tid og havde søgt alle de Læger, som vare at høre baade nær og fjern, men ikke kunde blive hjulpet, og han saa vidste, at der boede en Mand et eller andet Sted, som han havde den Tillid og Tro til, at, hvis han blot maatte søge denne Mand, vilde han ganske vist faae Raad, saa at han kunde komme sig, men han ikke maatte henvende sig til ham. Dette vilde være en meget større Lov, at lægge paa den Syge, ligesom det ogsaa vilde være en Lov for en Kvastsalver, naar han ikke maatte hjælpe en syg Medborger, selv om han var i Stand til at gjøre det. Dette vilde jeg anse for en Lov, som det, saa at sige, næsten vilde være usforvarligt at beskytte. Det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimnestad) udtalte ogsaa, at der var Noget, som kaldtes Evolddom, som ikke ganske var forsvundet, og som endnu blev brugt engang imellem, han nævnte navnlig Folk, der maalte med Bændler osv. Ja, det kan godt være muligt, at der findes saadanne Personer, men jeg kan forsikre det erede Medlem, at slige Midler har jeg lige saa lidt Tillid til som han, og jeg tror ogsaa, at den største Del af Folket er kommen saa vidt i Oplysning, at den ikke sætter stor Tid enten til Læsen eller til Maalen eller Signen, eller hvad man nu vil kalde det; men hvad Folk sætte Tid til, er, at de vide, at disse Folk bruge Medicin, Et eller Andet, som kan hjælpe. Jeg ønsker ikke den frie Udvikling, for at Læsen eller Signen eller andet Saadant skal udbrede sig; men hvorfor jeg ønsker den, er, fordi jeg har Erfaring for, at Nogle ere bleve hjulpe af saadanne Folk og navnlig af ganske simple Folk; det har været Syge, som have været opgivne af alle Læger, — ja, jeg vil ikke sige alle Læger, thi det vilde være for meget sagt, men dog Syge, som dog havde ligget her i Kjøbenhavn paa Hospitalet og ikke ere bleve helbrejede, men som ere bleve kurerede ved Raad hos ganske simple Folk. Saadanne Kjendsgjerninger tror jeg, at man skal tage Hensyn til. Disse Folk have ikke brugt Maalen eller Signen, men det var ganske naturlige Midler, de brugte, og disse hjalp. Jeg tror derfor ikke, som jeg udtalte før, at denne Frygt for mere Frihed i saa Henseende er fuldkommen vel begrundet; den er efter min Mening overdreven. Det er ogsaa mærkværdigt, at naar man vil se nøiere til, er det gjerne fra den Side, som modsætter sig Friheden ogsaa paa andre Gøbet, at der bliver reist Modstand i denne Henseende. Her, skulde man synes, var der en Sag, som ikke